

uzat/ bolnav de-o boală care din când în când se repetă?/ cum să mai poți crede în piatra asta vie/ năpădită de furnici zburătoare și molii?// .../cum poți deveni paznic/ când întregul este debusolat/ și lumea întregă e îmbolnăvită/ de un virus fără leac?/ iată cum și-ascunde/ pământul rușinea:/ în spatele unei adieri de vânt!// iată cum mi-ascund/ eu însumi dezgustul:/ în spatele unei raze de soare!// numai tristețea nu poate fi ascunsă!.../” Impresia de inactualitate, benefică în cazul său, o găsim și într-un poem în care moartea e văzută mioritic-arghezian: „moartea iubirii mei este un cântec/ este cântecul luminii definitive/ esențializată de ploaie// când voi pleca/ lasă-mi moarte răgaz de rămas bun/ și de iertăciune// moartea iubirii mei/ este îmbrățișarea sublimă/ a unei iubiri totale/” (*când voi pleca*).

Când poetul părăsește șantierul său liric, căruia i-a adăugat inutil alte și alte schele/sechele, altfel spus, când dorința de a fi poet e mai mare decât înzestrarea nativă cu talent, când dorința de a construi aproape rațional edificii pentru ceea ce refuză să se lase prins, procustian, în silogisme, în dezvoltări logice indigeste, când, așadar, poetul uită/ renunță să mai fie doctoral cu emfază, abia atunci își ițesc, timid, capul adevăratele poeme... Așa se întâmplă cu poemul de la pagina 30: „vrabia s-a prăpădit/ prăbușită în amăgirea ferestrei/ le spun paznicilor/ copilul a căutat s-o descânte/ să-i miște aripile// copilul a căutat s-o descânte... (*vrabia s-a prăpădit*)”. Sau cu poemele care își trag sevele din lirismul traditionalist pe tema copilăriei, a refugiului într-un trecut idilic, într-un eden prin mijlocul căruia curge pârâiașul copilăriei: „odată voi deschide poarta grădinii.../ poarta grădinii prin mijlocul căreia curge/ pârâiașul copilăriei// plâns de copil mă va odihni/ în sălcii uitate de timp/ peste care adie umbra părinților// voi ridica o piatră/ găsită strălucind în bolta numelui/ de trup nu-mi voi aduce aminte/ și-n rotocoalele de apă/ voi întrezări snopul anilor// odată voi deschide poarta grădinii// cu siguranță/ mă vor întâmpina/ nume întregi de prieteni/ chipuri de strămoși/ luminoase/ (*odată voi deschide poarta grădinii*)”. Sau în poemul cu sugestii pillatian-blagiene: „mai cântă spre seară vrăbiile și mierlele/ chiar și-n coroanele încâlcite/ ale salcânilor doborâți la pământ// cântecul lor

se-amestecă/ cu adierea vântului/ care ridică în aer frunzele putrede/ ale altor anotimpuri// în clipa asta de liniște/ când vrăbii sar pe hălăciuga recentă/ din care se scurg seve de nădejde/ în clipa asta/ se-aud apropiindu-se pașii/ unei tristeți absolute/ (*mai cântă spre seară vrăbiile și mierlele*)”.

Dar lângă asemenea irizări de frumusețe neostentativă dăm, la pagina 52, peste un exemplu de diluție, de neglijență, de prozaizare în exces: „proprietarii cerului / sunt și proprietarii pământului// (regimul acesta dublu al proprietății/ este greu de explicat/ și imposibil de definit!// (proprietatea aceasta are ca principal principiu/ starea de veghe/ vegherea starea de priveghere/ privegherea!) (*proprietarii cerului*). Și nu sunt singurele exemple. Nu ajută cu nimic, dimpotrivă, apropierea lor le compromite și pe cele mai bine încheigate poetice.

Paiu încearcă și lirismul de idei, dar nu poate evita tonul apodictic, didactic; în destule texte nu vrea să lase loc îndoielii, sugestiei, visării și ca atare înșiră afirmații care nu admit replica: „prin creație se stămește veșnicia/ prin naștere se începe (sic!) veșnicia (...moartea nu există/ ceea ce numim moarte/ nu-i decât un alt nume dat vieții/ ca un pansament pus peste o rană deschisă) (*toată veșnicia îmi aparține*). Lângă texte lovite de narcisism sau prăvălite în paturile incomode de proces verbal, se găesc și poeme care se comprimă, nu se știe de ce, la două versuri sau la unul – titlul însuși: „de unul singur spaimă și înger”; „de pază la cel dinăuntru/ de pază la cel dinafară”; unele dintre ele au ceva farmec...

Cartea în întregul ei tinde să fie un poem aluvionar, un fel de Amazon care-și potoloste energiile inițiale într-o deltă fascinantă, la rândul ei prizonieră a propriei neputințe de a se limpezi, de a-și aduna înțelesurile, dar și plămadă pentru noi ființări. Ca orice deltă stă sub semnul morții și al vieții; mai exact este mormântul atâtor ape învolburate, atâtor energii rebele, dar și al atâtor promisiuni de renaștere perpetuă.

Ion Tudor IOVIAN

* Cornel Paiu - *Paznicii pereților - Summa. Harmoniae. Unus*, Bacău, Editura Corgal Press, 2015

Festivalul Internațional al Aforismului

ediția a IV-a, Tecuci - România

Perioada de desfășurare: 8-9 oct. 2020

Organizatori:

- Fundația „Pelin“
- Biblioteca Municipală „Ștefan Petică“

Festivalul cuprinde două secțiuni:

I- Secțiunea **Debutanți** (autori care nu au tipărit în volum aforisme sau epigrame)

II- Secțiunea **Consacrați**.

Nu au dreptul să mai concureze laureații care au obținut trofeul în edițiile anterioare.

Concursul este deschis tuturor creatorilor de gen de pretutindeni, indiferent de vârstă, pentru ambele secțiuni, profesioniști sau începători.

Participanții vor trimite câte 30 de aforisme, inedite, nepublicate și nepremiate la alte concursuri și comentariul unui aforism, la alegere (maximum 15 rânduri). Lucrările vor fi prezentate pe pagini diferite, nesemnate. Pe altă pagină vor comunica: adresa electronică, poștală, telefon și un scurt CV (Data nașterii, studii, ocupația actuală, domiciliul, activitate ceneclieră, publicistică - maxim 50 de cuvinte)

Expedierea lucrărilor se va face pe adresele: vasghica@gmail.com, fundatiapelin@yahoo.com

Termenul limită de trimitere a lucrărilor este: 1 august a.c.

Lucrările intrate în concurs vor fi evaluate de un juriu format din personalități marcante din domeniu.

- Se vor acorda: diplome, plachete, cărți.
- Se vor acorda și alte premii speciale din partea unor publicații, edituri, sponsori.

Organizatorii asigură masa, cazarea pentru membrii juriului, premianții și invitați. Celor care vin de la o distanță mai mare de 250 de km li se vor deconta și cheltuielile de transport.

Premianții vor fi anunțați pe E-mail, sau telefonic, de organizatori, până la data de 15 septembrie a.c.

Cei care doresc să participe la Turnir, vor aduce, pe foi separate (nesemnate, având un motto) câte 10 aforisme sau 10 epigrame. Poate participa la această probă oricine, nu doar premianții.